

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' εδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Χίλια δεκακόσα ογδοήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

'Ο 'Ρωμηός τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θὰ βγαίη.
Κι' όταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τερτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νιαραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποτέλλοντα σ' ἑμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ 'Ρωμηός μας μιά δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Ἑκτη τοῦ 'Ιουλίου,
λύσσα Κοινοβουλίου.

Ποῦντος ἑβδομήντα ἕξη,
εἰς τὴ φτώχεια ποῖός θ' ἀνθέξη;

Πιστοποιητικὸν
πολὺ σημαντικόν.

'Ο κύριος Θεόδωρος, τούπικλην Δεληγιάννης,
ἐν Γορτυνίᾳ γεννηθεὶς, ἕγγυς τῆς Δημητσάνης,
φέρων ἐξήκοντα σταυροὺς καὶ ἄλλα τόσα ἔτη,
φαρῆς ὀλίγον, φαλακρὸς κι' ἀνούμφευτος εἰσέτι,
ἔχων ἀκατανίκητον ροπήν πρὸς τὴν σουμάδα,
καὶ κυβερνήσας ὡς κι' αὐτὸς τὴν παλαβὴν 'Ελλάδα.

Ποτὲ μὲ τοὺς συμμαθητὰς δὲν ἔρριπτε κανόνι,
καὶ χάριν τοῦ σχολείου του τὰ πάντα ἐλησμόνει.
'Εμάνθανε τὰ γράμματα μετ' ἀκρατήτου δόψης,
κι' ἰδίως διεκρίνετο εἰς τὰς ἐπαναλήψεις.
Οὕτω διήλθε πάντοτε καὶ τὰ λοιπὰ σχολεῖα,
χρηστὸς ἐπὶ διαγωγῇ καθὼς κι' ἐπιμελεία.

Πρῦτανιν ἔχων ἀδελφὸν τοῦ Πανεπιστημίου,
κι' 'Αρείου Πάγου πρόεδρον αὐτάδελφόν του τρίτον,
(ἐν ὄλῳ τρεῖς τρεφόμενοι ἐκ τοῦ κοινοῦ ταμείου)
καὶ πέντε πρώτους ἀνεψιούς ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων.
'Ἐχων προσκαίρους ὁπαδοὺς τοὺς Τράκας καὶ Πετρίδας,
πλὴν ἀχωρίστους φίλους του λευκάς παραγαθίδας.

Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ὡς λέγουν, δὲν ἐπῆγε,
κι' αἱ ὑψηλαὶ μαθήσεις του εἶναι πολὺ ὀλίγαι·
πλὴν ἐπιστημῶν ἂν ποσῶς δὲν ἦναι κυβερνήτης,
ἀλλ' εἶναι ἐπαδέξις πολὺ κομπογιαννίτης.
Καὶ διπλωμάτην ἔξοχον τὸν ἐπλασεν ἡ φύσις
μὲ γαλλικὰ εὐάριθμα καὶ πλήθος ὑποκλίσεις.

'Ο ἀνωτέρω κύριος σαφῶς πιστοποιεῖται,
ὅτι διήλθεν ἀμεμπτον ὄλον αὐτοῦ τὸν βίον,
καὶ ὅπου τὸν ζητήσετε παντοῦ θὰ τὸν εὕρητε
πρῶτον, χρηστὸν καὶ εὐπειθῆ ὡς εὐτακτον παιδίον.
Εἰς ἀνθρωπὸν δὲν ἔδωκε παραμικρὰν αἰτίαν
καὶ εἶχεν ἐν ἐλάττωμα — φρικώδη εὐγλωττίαν.

Οὕτως ἐνῶ διήρχετο τὸν βίον τοῦ ἡρέμα
κι' ἀσκόπως ἔφερε παντοῦ τὸ ἀπλανές του βλέμμα,
ἐξαίφνης τὸν ἀνέδειξε πρωθυπουργὸν τὸ κράτος
ἀπροσδοκῆτως, ὡς εἶπεῖν, καὶ ὄλως αὐτομάτως.
Καὶ τώρα δῆθεν κυβερνᾷ, καὶ δῆθεν ὑπουργεῖ,
χωρὶς σχεδὸν κι' ὁ ἴδιος καλὰ γὰ τὸ πιστεύῃ.

Εἰς τὸ σχολεῖον τῶν μωρῶν όταν κι' αὐτὸς ἐφοῖτα,
οὐδεὶς τὸν ὑπερέβαινε 'στὸ ἀλφα καὶ 'στὸ βήτα.
Βραδύτερον διέπρεψεν ἐν τῇ Χρηστομαθείᾳ,
κι' ἐν γένει διεκρίνετο ἐπὶ χρηστοηθείᾳ,
ἐλάμβανε δὲ τακτικὰ εὐσήμων ἕνα πλῆθος,
ἄτινα ἐξαργύρωνε μὲ δλεπτα συνήθως.

'Αλλὰ καὶ ὡς πρωθυπουργὸς ἐδείχθη χρηστοαίτης
καὶ δὲν παρέβη τῆς Βουλῆς ποτὲ τὰς διατάξεις....
ἀλλ' ἂν καὶ εἰς διακοπὰς προέβη ἀσυνήθεις,
ἐκρίθη παντετικῶς πᾶσα τοιαύτη πράξις.
Εἰς πλήρη πιστοποίησιν λοιπὸν τῶν ἀνωτέρω
ἐκδίδεται καὶ τὸ παρὸν διὰ τὰ περαιτέρω.

